

[Robert Christensen.]

benægter ministeren heller ikke i bemærkningerne til ændringsforslaget; derfor finder jeg det mærkeligt, at ministeren siger, at denne regel om at forsikre sig ud især var tænkt som en hjælp for arbejdsgivere med forholdsvis få ansatte. Det kan jo ikke være rigtigt, at den især var det, når alle havde mulighed for det; så kunne begrænsningen lige så godt have været indarbejdet i selve lovforslaget.

Der er vel heller ingen tvivl om, at vi fra vort partis side har arbejdet for i udvalgsarbejdet, at den procent af lønsummen, der skulle betales for at forsikre sig ud, skulle være realistisk, sådan at den virkelig dækkede virksomhedernes udgifter ved sygdom i deres virksomhed. Når ministeren fastholder, at denne procent på 3 1/2 er realistisk, og at den dækker gennemsnittet, kan man for så vidt sige, at der ikke var nogen grund til at stille ændringsforslag, for hvis den er realistisk; så vil staten ikke få flere udgifter som følge af loven, end det er beregnet. Nej, det er nok snarere sådan, at ved henvendelse udefra er ministeren blevet klar over, at de 3 1/2 pct. ikke er realistisk, og at virksomhederne kunne tjene ved at forsikre sig fri. Hvis denne antagelse er rigtig, er det samtidig et bevis for, at hele loven vil koste mere, end det er beregnet, at det bliver dyrere samfundsmæssigt, og at det, der nu sker, er, at statskassen kun skal dække en del af denne merudgift og man lægger resten over på arbejdsgiverne, som vil få en væsentligt højere udgift i kraft af denne lov, end ministeriet har beregnet. Mit parti kan ikke medvirke til vedtagelse af dette ændringsforslag.

Valbak: Socialministeriet har i går og i forgårs haft gratis tekstreklame på dagbladet Politikens forside. Socialministeriet har afsløret, at det også vil kunne betale sig for nogle store arbejdspladser at forsikre sig hos det offentlige mod at skulle af med dagpenge, og videre: lovparagraffen om arbejdsgivernes frie adgang til at forsikre sig hos det offentlige var kun tænkt som en hjælp for de små arbejdsgivere.

Den påstand er simpelt hen ikke sand. At bladet burde vide bedre og nok også gør det, skal jeg naturligvis ikke komme nærmere ind på her, men måske dog lige tillad mig

den lille kommentar: Politiken kører p. t. en annonce for sig selv, hvor der står: Politiken har også sine bagsider. Det skal nok passe.

Må jeg sige det lige ud: ministerens oprindelige formulering af bestemmelsen om arbejdsgivers forsikringsret er indsat af ministeren ikke af hensyn til de små arbejdsgivere, men af hensyn til alle andre arbejdsgivere end lige netop de små. At det forholder sig sådan, behøver man ikke at gætte sig til. Socialreformkommissionen foreslog i sin tid en bestemmelse, som direkte skulle sigte på kun at hjælpe de mindre arbejdsgivere. Den tidligere regering fulgte dette forslag i sit oplæg sidste år med et konkret forslag, som pegede direkte på de små arbejdsgivere. Med den nye regerings forslag til reform fulgte imidlertid en udvidelse af adgangen til at forsikre sig; adgangen kom ifølge lovforslaget til at omfatte alle arbejdsgivere, ikke blot de små som oprindeligt foreslået af andre.

Hvor kan man få dokumenteret, at det forholder sig sådan, som jeg her står og siger? Ja, såmænd af ministerens egen skriftlige besvarelse af socialudvalgets spørgsmål nr. 13, bilag nr. 8. Hvad siges der da dér? Præcis det, jeg her har sagt. Ministeren har opnået hovedorganisationernes indforståelse af enighed i en udvidelse af arbejdsgiverperioden til 5 uger mod en samtidig udvidelse af adgangen til at frigøre sig mod en præmie. Adgangen skulle omfatte alle arbejdspladser mod før kun de små arbejdsgivere. Bemærkningerne til det ændringsforslag, der foreligger nu, karakteriserer derfor sig selv.

Jeg skal undlade at bruge den grove karakteristik, bemærkningerne, synes jeg, fortjener. Blot skal jeg nøjes med stilfærdigt at sige: lad være med at undervurdere folk, selv om det kun drejer sig om MFere fra andre partier. Vi kan lige akkurat læse indenad endnu.

Men hvorfor nu trække det frem? Fordi dette er det første afslørede eksempel på, at regeringen i sin alt-på-én-gang-politik i denne sag er på gyngende grund. Vi har på et tidligt tidspunkt i udvalgsforhandlingerne peget på netop den enorme risiko, der løbes for finanser og administration med forslaget om den frie adgang til at forsikre sig hos det offentlige i en situation, hvor man stryger alle karensdage på én gang. Risikoen var indlysende, og derfor var det